

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **D. R.**,
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2024 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego
z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. akt V KO 97/23,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II AKa 88/20,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 25 października 2019 r., sygn. akt IV K 1/19,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2023 r. do Sądu Najwyższego został przesłany osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Łodzi, sygn. akt IV K 1/19. Zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2023 r., na podstawie art. 81 k.p.k. w zw. z art. 78 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. i art. 84 § 3 zdanie pierwsze k.p.k., wyznaczono

skazanemu D. R. obrońcę z urzędu, który następnie sporządził opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w omawianej sprawie.

Zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2023 r. wezwano skazanego D. R. do przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania oraz uiszczenia opłaty w kwocie 150 zł, pod rygorem odmowy przyjęcia jego osobistego wniosku.

Wobec niewykonania powyższego wezwania, zarządzeniem z dnia 23 lutego 2024 r., odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez skazanego D. R..

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył skazany argumentując, że przepisy procedury nie są dla niego jasne i ma prawo do zaskarżenia przedmiotowej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zaskarżonym zarządzeniem prawidłowo odmówiono D.R. przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania, skoro obarczony był nieusuniętym brakiem formalnym, związanym z niespełnieniem ustawowego wymogu przymusu adwokackiego lub radcowskiego.

Zgodnie z treścią art. 530 § 2 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego.

Wniosek sporządzony przez D. R. był dotknięty brakiem formalnym, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

W sytuacji, gdy ustanowiony obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, prawidłowo wezwano skazanego, na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., do usunięcia braku formalnego wniosku. Skazany mimo otrzymania tego wezwania nie uzupełnił wskazanego w nim braku w

zakreślonym terminie, wobec czego zasadnie odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Podniesione przez skazanego w zażaleniu argumenty w żaden sposób nie podważają zasadności zaskarżonego zarządzenia. Wnioskodawca może jednak w każdym czasie złożyć ponowny wniosek o wznowienie postępowania sprawy przez ustanowionego przez niego obrońcę.

Dodatkowo trzeba zauważyć, że przepis art. 530 § 3 k.p.k. wskazuje na to, że zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji rozpoznaje Sąd Najwyższy jednoosobowo.

Z tych względów orzeczono, jak w postanowieniu.

[SOP]

[a!]